

Helena Kadeřábková Tašnerová

Rukopisný sborník italské monodie z Lobkowiczské knihovny

Rigorózní práce

vedoucí práce: PhDr. Petr Daněk, Ph.D.

Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav hudební vědy

Praha 2011

Sborník italské monodie z lobkowiczské sbírky v Nelahozevsi zpracovala Helena Kadeřábková Tašnerová již ve své stejnojmenné diplomové práci. V oponentském posudku tehdy zazněla pochvala za nadstandardní práci s pramenem a naopak výtky za nekritické použití literatury a historické nepřesnosti. Jelikož autorčina rigorózní práce z diplomové práce úzce vychází, bylo logické hledat změny vycházející z předchozích připomínek. Musím konstatovat, že došlo k zohlednění většiny z nich, doplnění chybějícího, zpřesnění příliš obecného a především změnu jazyka směrem k jasným, nezavádějícím a jednoznačným formulacím naprosto jiné úrovně. Autorka pracuje s aktuální odbornou literaturou, českou i zahraniční.

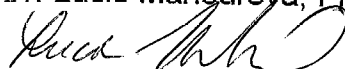
Zpracování rukopisného sborníku má velice dobrou úroveň. Kromě vnějšího popisu se autorka zabývá obsahem pramene z několika hledisek včetně - a to podstatně - textového. Portréty skladatelů, zastoupených v rukopise buď fakticky nebo potenciálně, jsou příjemným servisem čtenáři, kapitoly o lobkowiczském hudebním archivu a možné cestě italského sborníku do Čech přinášejí nové úvahy.

Jediná výtka, nebo spíše návrh, směřuje k používání italských tvarů vlastních jmen "bolognský" a "Mediceů", které v českém textu působí poněkud krkolomně (zvláště při poměrně častém výskytu prvního z nich v této práci). Boloňa je zcela legitimním českým tvarem pro italskou Bolognu, tak jako používáme český ekvivalent například pro Vídeň, Paříž, Mnichov nebo Florencii. Troufám si tvrdit, že by autorka nepoužila tvary "wienský" nebo "münchenský". U "Mediceů" se v českých textech vyskytují spíše tvary "Medicejů" nebo "Medicejských" (v genitivu plurálu).

Hlavní význam práce bezpochyby tkví v historicky prvním blízkém porovnání boloňského a nelahozeveského rukopisu a v notové i textové edici skladeb obsažených ve druhém z nich. V prvním případě hraje důležitou roli detailní práce s filigrány, ve druhém autorčino systematické zpracování textů na základě versologického a tematického rozboru, stejně jako důsledná kritika hudebního materiálu. Zde je nutné ocenit kultivovanost edičního zpracování a vysokou notografickou úroveň.

Práce Heleny Kadeřábkové Tašnerové je tedy přínosná jak z historického, tak i hudebně-interpretačního hlediska. Doporučuji ji k obhajobě.

PhDr. Lucie Maňourová, Ph.D.

V Praze, dne 20. dubna 2011